

Jim Zaharis (pe adevăratul său nume, Demetrius, despre care hotărâse că era prea etnic pentru politica americană) era charismaticul senator adjunct de Maryland, dar se pregătea pentru un sprint agresiv către o funcție mai înaltă. Într-un oraș precum Washingtonul, orice făcea o personalitate publică – și soția sa – trebuia să fie impecabil și *nu* voia ca Helene să îl facă de râs.

Totuși, ca mulți bărbați geniali, dar proști de dinaintea lui, credea că propria indiscreție era invizibilă, în schimb, era foarte preocupat de ceea ce făcea Helene în public.

Ea nu făcuse niciodată, dar *niciodată*, ceva care să sugereze, nici măcar pe departe, un scandal, de când se căsătorise cu el. Nu avusese aventuri cu tipii care curățau piscina, nici cu alte femei, nici cu vreun prieten sau colaborator de-al lui cu care să îl trădeze... Nimic.

Asta nu însemna că nu avea și ea secrete. Dar cel puțin ea și le ținea bine ascunse.

Făcuseră o înțelegere când se căsătoriseră, deși ea fusese prea naivă atunci ca să își dea seama. Nu înțelegerea că o să fie casnică – mai rău. Înțelegerea că o să fie „Soția Trofeu“ de fiecare dată când i se cerea să arate bine; să facă fapte mărețe care dădeau bine; să se alăture doamnelor pentru prânz la club; să fie sponsor pentru un act de caritate și, cel mai important, să tacă în timp ce mici bucățele din sufletul ei se dezintegrau.

Helene devenise alarmant de pricepută la toate acestea.

— Helene!

O voce clară și veselă o trezi din reveria sa. Se întoarse și le văzu pe Suzy Howell, consiliera din district, împreună cu fiica sa adolescentă.

— Suzy.

— Ți-o amintești pe Lucy, nu? spuse Suzy, arătând spre adolescenta morocănoasă cu părul lins, negru, fără strălucire de la atâta vopsit în culorile alea țipătoare care împânzeau magazinele.

Fata părea că nu își găsește nicicum locul în raionul de încălțăminte din Ormond și, în plus, arăta de parcă era conștientă de asta.

— Da, mi-o amintesc. Helene uitase numele fetei și era bucuroasă că Suzy i-l adusese aminte. Ce mai faci, Lucy?

— Fac pe...

— Face foarte bine, o întrerupse Suzy, aruncându-i fiicei sale o privire care ar fi fost mai eficientă dacă nu și-ar fi șters cu Botox orice expresie de pe față. De fapt, s-a înscris la Colegiul Miami din Ohio. Și tu ai mers acolo, nu?

O, nu! Asta nu era în nici un caz conversația pe care voia Helene să o poarte. Mai ales acum, când era încă amețită după prânzul cu Nancy Cabot.

— Așa este, spuse Helene încet, sperând că ele nu or să simtă mirosul de șampanie. Dar, pentru că Suzy și Lucy păreau să știe mai multe despre colegiul ăla decât ea, adăugă: Pentru o parte din studenție.

— A, nu ai absolvit acolo?

— Nu, am făcut acolo doar primul an. Cu secole în urmă.

— A! Suzy părea dezamăgită. Și unde ai absolvit?

Helene știa că ar fi trebuit să își facă notițe cu trecutul ei falsificat.

— Universitatea Marshall, spuse, pentru că David Price studiasse acolo și, cum ea obișnuia să îl viziteze foarte des, știa destul de bine campusul.

David Price fusese dragostea vieții ei, până când decisese că poate găsi ceva mai bun și îl părăsise.

Cu siguranță găsisse ce meritase.

— În Virginia de Vest, încheie Helene, simțind melancolia din propria voce.

— Virginia de Vest! Suzy arăta de parcă Helene i-ar fi spus că studiasse într-o țară din lumea a treia. Doamne, cum a ajuns regina balului de absolvire din Ohio acolo?

Helene zâmbi, fără să încerce să fie sinceră.

— Asta e o întrebare foarte bună.

— Eu nu vreau să merg în Virginia de Vest, se miorlăi Lucy spre mama ei, fără nici măcar o undă de scuză că o insulta indirect pe Helene.

Așa făceau oamenii de pe aici când auzeau de Virginia de Vest, prinși în capcana prejudecăților că Virginia de Vest era plină cu mârlandi fără dinți care se căsătoreau cu propriile verișoare.

Suzy râse la obiecția fiicei sale, făcând duros de clar faptul că împărtășea disprețul ei față de această idee.

— Nu-ți face griji, dragă, n-o să mergi acolo, și îi zâmbi foarte larg Helenei. Ai putea să

scrii o scrisoare de recomandare pentru Lucy?
Pentru Miami din Ohio, vreau să zic.

— Aș fi bucuroasă.

Ce altceva ar fi putut spune? Nimic. Era datoria ei să spună da.

— Dar, se gândi ea repede, poate că recomandarea lui Jim ar valora mai mult.

O licărire apăru în privirea lui Suzy.

— Crezi că ar putea face el asta pentru noi?

Evident, la asta se gândise tot timpul. Helene n-avea de ce să se îndoiască.

— Oh, sunt sigură.

Totul ca să îi facă numele mai cunoscut. El oricum semna mereu chestii în care nu credea.

De exemplu, certificatul lor de căsătorie.

— O s-o rog pe secretara lui să te sune, promise Helene.

— Mulțumesc foarte mult, Helene. Suzy îi dădu un cot fiicei sale. Nu-i drăguț din partea doamnei Zaharis?

— Mersi, spuse Lucy apatic.

— Oricând.

Helene zâmbi cât putu ea de politicoasă.

Le privi îndepărtându-se, gândindu-se cât de plină îi era viața acum de astfel de relații false. Oamenii voiau să se folosească de ea pentru relațiile ei cu puterea, dar asta era în regulă, pentru că soțul ei se folosea de aceste ocazii pentru a-și spori propria putere. Și Helene se hotărâse cu mult, mult timp în urmă că va continua acest joc, pentru a obține liniștea mentală a siguranței financiare.

Așa era în avantajul tuturor.

Bine, pentru toți, mai puțin Helene, din câte se părea.

Cu zece ani în urmă, n-ar fi crezut dacă i-ar fi spus cineva ce se va alege de viața ei. Dar se schimbase încetul cu încetul, până când, într-o zi, se trezise că trăiește în basmul greșit.

Era rău, dar alternativa – viața pe care o dusesese înainte de Jim – era încă oribil de proaspătă în mintea sa.

Poate era o slăbiciune, dar nu se putea gândi la un preț pe care nu l-ar plăti pentru a nu se mai întoarce la viața aceea. Și dacă Jim ar fi știut adevărul despre acea viață, n-ar fi existat nici un preț pe care nu l-ar fi plătit *el* pentru a evita întoarcerea.

În schimb, Helene putea plăti oricât pentru tot ce își dorea. Și asta o aducea aici, în raionul cu încălțăminte din Ormond, de cel puțin trei ori pe săptămână.

Plăcerea pe care o obținea aici era de scurtă durată – uneori, nu dura nici măcar până ajungea acasă cu mașina plină de cutii și sacoșe –, dar primul fior al cumpărăturilor nu o dezamăgea niciodată.

Trăise prea mult timp fără acest fior, ca să nu-l prețuiască acum.

În timp ce stătea tolănită și îl aștepta pe vânzătorul brunet – Louis, parcă – să îi aducă maldărul de pantofi mărimea 38 pe care îi ceruse, se întreba dacă stilul ăsta de viață merita.

Într-adevăr, cântărea ceva faptul că putea cumpăra tot ce își dorea, mai ales după anii aceia în care se zbătuse să supraviețuiască. Acum era ușor. Și era o alinare.

Nu cumpăra doar *lucruri*. Chiar și în starea în care se afla – amețită după șampanie – înțelegea asta.

Își cumpăra niște amintiri frumoase.

Într-o viață lipsită de căldură sufletească, făcea și ea ce putea ca să aibă momente despre care să-și amintească, mai târziu, ca plăcute.

Ca altceva decât o pierdere de timp între naștere și moarte.

De nenumărate ori a fost cucerită de mireasma unui parfum, a unei loțiuni de corp, a unei rochii care îi venea trăsnet sau – de cele mai multe ori – de o pereche de pantofi care o ridicau, atât la propriu, cât și la figurat, pe culmi de exaltare.

O voce îi întrerupse gândurile:

— Îmi cer scuze, doamnă Zaharis.

Era Louis. Sau Luis. Sau, la naiba, poate că înțelesese ea greșit. Poate îl chema Bob.

— Da? făcu ea, având grijă să nu-i spună pe nici un nume, având în vedere că șansele de a greși erau atât de mari.

— Mă tem că v-a fost refuzat cardul.

Și îi întindea oripilat cardul American Express, de parcă era un păianjen mort pe care tocmai îl găsisese în salata Cezar.

Refuzat? Nu era cu putință.

— Trebuie să fie o greșeală, spuse ea. Încercați din nou.

— L-am verificat de trei ori, doamnă. Și zâmbi, aparent cerându-și scuze. Ea observă că unul dintre dinții lui, mai din spate, era cenușiu-închis la culoare. Plata nu este acceptată.

— O plată de 600 de dolari? întrebă ea neîncrezătoare.